



ROMAN KRAJNIK

Videti Janjo na treningu je druga zgodba!

V šestih letih sodelovanja z **Janjo Garnbret** je dosegel vse, kar se v **športnem plezanju** da doseči. Kljub temu ciljev ni zmanjkalo in jih nikoli ne bo. "Vedno se da še kaj izboljšati," je prepričan trener šampionke

Nejc Strojnik

Brez kančka dvoma lahko zapišemo, da je Roman Krajnik, ki kljub številnim trofejam ostaja skromen in pri svoji varovan-ki še vedno vidi veliko možnosti za napredek, v svojem poslu najboljši na svetu. Izkušeni trener je prvo zvezdnico **športnega plezanja** pod svoje okrilje vzel pred šestimi leti. Takrat je res že bila navajena zmagovati na najvišji svetovni ravni, a napredek, ki ga je s pomočjo Škofjeločana napravila v tem času, je impresiven. Z njegovo pomočjo je slovensko **športno plezanje**, ki je že v preteklosti želo številne uspehe, dobilo blagovno znamko, ki je obnorela svet.

Kako je delati z Janjo Garnbret?

"Definitivno ni enostavno. Spremljati in delati s tako perfekcionistko in tako delavko hkrati, ki si tako močno želi zmagovati, ni lahko. Po drugi strani pa mi je v neizmerno veselje, če se najde prava kemija, če je vse tako, kot mora biti. Konec koncev je super."

Letos vama je šlo vse po načrtu. Vse, kar sta si zastavila, sta izpolnila.

"Več kot 25 let sem trener in končno mi je tekmovalc zmagal na vseh tekmah v eni sezoni (smeh). Sezona je bila kar uspešna."

Tudi najtežja?

"Kot sezona niti ne, ampak Pariz je bil definitivno nekaj najtežjega, kar sem doživel v celotni karieri. Dejansko sva si želela zmagati vse, predvsem pa ubraniti zlato iz Tokia. Vesel sem, da se je na koncu vse izšlo."

Kako ste videli tekmo v Koprju?

"Fenomenalen spektakel je bil. To je to, kar slovensko **športno plezanje** nujno potrebuje. Tako vzdušje, toliko ljudi. To je slovenski praznik plezanja, to mora biti. Kranj je bil vedno nekaj posebnega, bila je tradicija, moram reči, da ga po eni strani pogrešam, po drugi pa tudi

ne, ker tole v **Koprju** je super, toliko je ljudi. To je kot Planica v skokih. To je slovenski praznik plezanja."

Pri Janji je vse videti tako enostavno: gre na tekmo in zмага.

"Če bi ona šla na vsako tekmo z miselnostjo, da je treba zmagati, potem 99 odstotkov tekem ne bi dobila. To je popolnoma napačna filozofija."

Sta morala v šestih letih, kolikor traja vajino sodelovanje, veliko stvari popraviti? Pod svoje okrilje ste takrat dobili že vrhunsko tekmovalko.

"Ko sem začel delati z njo, so vsi rekli, da ona ne potrebuje trenerja, da itak vse zna, da je itak najboljša. A bilo je ogromno nekih stvari, malenkosti, ki jih je bilo treba popraviti, dodelati. Ker sva pač oba perfekcionista, to vedno ponavlja, bom še vedno našel neke napake, ki jih bom hotel popraviti, da bo še boljša. To mi pomeni daleč največ, da tekmovalc, ki je dosegel že praktično vse, hoče biti vsako sezono še močnejši, še boljši. To je tisto, kar pri meni šteje, tako da je treba opraviti še ogromno stvari."

So smeri, ki jih vadita na treningih, veliko težje od tekmovalnih?

"Zagotovo. Že dve leti vabim različne postavljavce, ki postavljajo svetovni pokal, da vidijo, kaj Janja zmore. Ker videti Janjo na tekmi je eno, si rečeš, ja, saj je v redu. Ampak videti Janjo na treningu, česa vse je ona v resnici sposobna, je pa popolnoma druga zgodba."

Je smer, v kateri Janja ne doseže vrha, zмага za postavljavce?

"Če je smer tako zahtevna, da je Janji izziv, da ima na njej težave, po domače povedano, je to gotovo največji dosežek za postavljavce. Za finalno smer v **Koprju** je dejala, da se je počutila komfortno skozi celotno smer. Na žalost ji je spodrsnilo, kar pomeni, da je naredila manjšo napakico, ne pa, da je bila smer pretežka."

Kako sploh naprej, ko dosežeš vse, kar je mogoče doseči? Kje najti motivacijo?

"Oba teživa k temu, da je vedno močnejša in vedno boljša v vseh prvinah **športnega plezanja**. To je tisto, kar je daleč največji izziv. Seveda so na neki način tudi tekme izziv, predstavljajo določen cilj v sezoni, a glavni izziv je izboljšati vse, kar je treba izboljšati. In tega nikoli ne bo zmanjkalo."

Zmagala je v Parizu in zmagala je v Koprju. Lahko povlecete kakšno vzporednico med tekmama?

"Obakrat je bila prva (smeh, op. p.). Ne vem, meni jo je bilo v **Koprju** predvsem užitek gledati, saj je uživala od prvega ogrevanja za prvo kvalifikacijsko smer do zadnje finalne smeri. Tudi ogrevanje v izolacijski coni je bilo neverjetno sproščeno."

So bile težavnostne smeri v Parizu težje od teh v Koprju?

"Ne bom rekel, da so bile smeri na olimpijskih igrah prelahke. Bile so lažje, ampak primerne nivoju tekmovanja. Tudi v **Koprju** so bile smeri čisto primerne, kvalifikacije so bile fantastične, polfinale je bil katastrofalen, ker da polfinale traja tri ure in pol, da vse punce lahko plezajo praktično šest minut, je pač nekaj narobe. Finale je bil pa spet dober, primeren zasedbi, ki je bila na tekmi. Smer je bila mogoče malo narejena za Janjo, ker zadnjega giba ne bi nobena druga naredila, tudi če se jim Marija prikaže tam gori."

Spomin na Pariz je še svež, a vendarle ... Vidite svojo varovanko še na tretjih olimpijskih igrah v Kaliforniji?

"Definitivno je to cilj, o tem sva se že pogovarjala. Ne bom rekel, da stoodstotno, bom pa rekel 99-odstotno. Malo je odvisno od tega, kaj bodo možje na zvezi pogruntali, katere discipline bodo v Los Angelesu. Če bodo discipline ločene, potem 200-odstotno. Moj idealen scenarij bi bil tri discipline in

kombinacija, kot je bila v Tokiu. Ker se iz tega pokaže najbolj univerzalen plezalec. To so moje sanje. Bilo bi fajn, da bi tudi plezalci lahko na enih olimpijskih igrah dobili več kompletov medalj. Janja bi sigurno dobila še kakšnega. Mislim, da bo januarja vse znano, počakajmo do takrat."

"To je kot Planica v skokih. To je slovenski praznik plezanja"



Najboljša športna plezalka in najboljši trener na svetu - Janja Garnbret in Roman Krajnik Foto: Martin Metelko/PZS